

Er schijnt dus ook aan geen jachtrecht te moeten gedacht worden. Ware er echter zulk recht geweest, het zou van het gemeente overgegaan zijn naar den Heer. Zoo de heer van Reninghe dat jachtrecht wilde afstaan, aan deze van Reninghelst, zou hij voorzeker een jaarlijks huldebewijs geëischt hebben, en zoo zou het wel gebleven zijn tot aan de fransche omwenteling. Niets dergelijks valt er echter te bespeuren.

Wij aanzien Reninghelst dus als het *elst*⁽¹⁾, het bosch van de kinders van Rene of liever van *Rinne*, iemand wiens geslachtsnaam schijnt ontstaan te zijn uit *Rinnan* met de beteekenis van loopen, ons 'rennen'. De huidige Reninghelstnaars zouden dus zeereoloopersspieren in de beenen zitten hebben, en den naam van hun dorp dienen '*Reningelst*' te schrijven.

Yper, Juni 1912.

GUST. LAMERANT

Van de Zee

I. Uchtend

Als marmer loomt de zee in 't twijfellicht van d'uchtend;
Ze is ondoordringbaar grijs lijk stijf-gesteven lood.
Ze grolt en gromt zoo droef in diepe weemoedszuchten
Om 't leven dat ze draagt in bangen barensnood.

Slechts hier en daar een rimpelbare stuikt zich dood
In traagzaam lui en loom omplooien. Het gerucht en
Het slaan versmelten dof met 't grollen van haar schoot
En 't gaat verloren al in grijze nevelluchten.

Maar zie, ineens, aan 't bleeke van de hemeltransen
Schiets plots de glorie-zon en met haar glinsterbansen
Ze kuischt de ruimte schoon en met haar wonderlach
Ze kust de zee die schitterblekt in stralend glansen!

Ze voelt het wonder licht dat doet haar water dansen
En 't nieuwe leven baart ze in 't pralen van den dag.

(1) Elst is onzijdig bij ons.